

**nr. 58 073 van 18 maart 2011
in de zaak RvV X/ IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 september 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2011 waarbij de zaak wordt verwezen naar een kamer met drie leden en de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2011.

Gezien het tussenarrest nr. 55 513 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 3 februari 2011 waarbij de debatten worden heropend en de zaak wordt verwezen naar de algemene rol.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. MBOG en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 4 juni 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende op 7 juni 2010 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 27 augustus 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 27 augustus 2010 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 4 juni 1973 in de Tsjetsjeense stad Oeroes-Martan, waar u ook uw propiska had.

U verliet Tsjetsjenië omdat u er problemen kende met de autoriteiten. Zo werd u gezocht wegens uw banden met R.(...) B.(...), bij wie u inwoonde en die beschuldigd werd van steun aan de rebellen. Daarnaast had u ook een politieagent geslagen omdat hij uw neef er valselijk van beschuldigde een terrorist te zijn. U vertrok uit Tsjetsjenië op 9 juli 2007. U reisde naar Polen,

waar u op 12 juli 2007 aankwam en vervolgens asiel aanvraag. Uw asielaanvraag werd goedgekeurd en op 24 oktober 2009 werd u door de Poolse autoriteiten als vluchteling erkend. Omdat twee onbekende mannen tot twee maal toe naar u kwamen informeren bij uw huisbazin besloot u Polen te verlaten. U had geen idee wie deze mannen waren of wat ze van u wilden, maar u achtte het in Polen niet meer veilig. U deed geen beroep op de Poolse autoriteiten, maar vertrok meteen met de bus naar België, waar u op 5 juni 2010 aankwam. Op 7 juni 2010 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Na uw aankomst in België vernam u dat de onbekende mannen nog twee maal bij uw huisbazin zijn langs geweest.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u Polen verliet omdat 2 onbekende mannen er naar u op zoek waren.

Er dient eerst en vooral te worden benadrukt dat u op 24 oktober 2009 door Polen als vluchteling werd erkend. Bijgevolg wordt u geacht bescherming te genieten van Polen ten aanzien van uw land van herkomst, zijnde de Russische Federatie, en dit tot bewijs van het tegendeel. Indien u een nieuwe asielaanvraag indient in België, bent u derhalve gehouden om te bewijzen dat de bescherming die door Polen werd verleend, heeft opgehouden.

Er moet vastgesteld worden dat u er in casu niet in geslaagd bent aan te tonen dat de bescherming die u door Polen werd verleend, heeft opgehouden.

Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u in Polen naar aanleiding van de onbekenden die tot twee maal toe bij uw huisbazin naar u kwamen informeren, naliel bescherming te vragen aan de lokale autoriteiten. U verklaarde immers noch bij de politie, noch bij enige andere overheidsinstantie hulp te hebben gezocht (CGVS, p. 8). Toen u gevraagd werd waarom u geen enkele poging hebt ondernomen om een beroep te doen op de Poolse autoriteiten, antwoordde u dat u daar niet eens aan gedacht had, maar gewoon onmiddellijk vertrokken bent (CGVS, p. 10).

Verder dient opgemerkt te worden dat u geen idee had wie de mannen in kwestie waren noch wat ze precies van u wilden (CGVS, p. 11).

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten, uw Poolse identiteitskaart en die van uw zoon, de geboorteakte van uw zoon, uw binnenlands en internationaal Russisch paspoort, uw Pools paspoort en dat van uw zoon, de overlijdensakte van uw broer, een doktersattest met betrekking tot het overlijden van uw broer, 2 cassatieklachten met betrekking tot uw zus en een weigeringsbesluit tot het openen van een strafzaak en een vonnis met betrekking tot uw zus) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw Poolse identiteitskaart en die van uw zoon, uw binnenlands en internationaal Russisch paspoort alsook de geboorteakte van uw zoon, uw Pools paspoort en dat van uw zoon bevatten informatie met betrekking tot uw identiteit en die van uw zoon en tonen aan dat jullie door de Poolse autoriteiten als vluchteling erkend werden, wat echter niet in twijfel wordt getrokken. De overlijdensakte van uw broer en het doktersattest met betrekking tot zijn overlijden bevestigt dat hij in 2005 om het leven kwam, wat evenmin in twijfel wordt getrokken. De twee cassatieklachten, het weigeringsbesluit tot het openen van een strafzaak en het vonnis aangaande uw zus staven de problemen die uw zus in Tsjetsjenië gekend heeft, die evenwel net zo min betwijfeld worden.

Er dient ten slotte te worden opgemerkt dat de mogelijkheid bestaat een vraag om bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling in te dienen. Artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorziet dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling "kan worden gevraagd op voorwaarde dat hij (de vreemdeling) regelmatig en zonder onderbreking gedurende achttien maanden in België verbleven heeft en de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden beperkt werd".

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat ik vestig de aandacht van de Minister van Binnenlandse Zaken op het feit dat u gezien uw erkenning als vluchteling niet mag worden teruggeleid naar Rusland, maar dat u wel naar Polen kan worden teruggeleid."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Volgens verzoekster werd de gegrondheid van haar vrees bevestigd door de Poolse asielinstanties, maar voelde zij zich niet meer veilig in Polen omdat zij vastgesteld had dat twee onbekende mannen haar zochten in Polen. De twee mannen zijn tot aan haar woonplaats gekomen en verzoekster is van oordeel dat zij handelden in opdracht van de Russische overheid. Gelet op het feit dat de Russische geheime diensten reeds in het verleden Russische burgers in het buitenland hebben vermoord, zoals Aleksander Litvinenko in London, vond verzoekster het noodzakelijk Polen te verlaten. Verzoekster stelt dat zij plausibele en coherente verklaringen aflegde en dat uit diverse rapporten blijkt dat de Russische overheid burgers die zij als vijanden beschouwt ook in het buitenland vervolgen, waardoor verzoekster een gevoel van onveiligheid krijgt en het risico dat verzoekster loopt als vaststaand moet worden beschouwd. Uit de algemene informatie blijkt dat de verklaringen die verzoekster aflegde aannemelijk en in overeenstemming zijn met gekende feiten. Verzoekster herneemt de motieven van de bestreden beslissing en geeft toe dat de stelling van de commissaris-generaal dat verzoekster dient aan te tonen dat de bescherming die de Poolse autoriteiten hebben verleend, heeft opgehouden, moeilijk te bekritisieren valt. Zij wijst echter op het bijzonder karakter van haar situatie, met name dat zij Polen heeft moeten verlaten omdat zij overtuigd is dat de Russische autoriteiten geheime agenten hebben gestuurd teneinde een aanslag op haar persoon te plegen. Hoewel verzoekster de bescherming van de Poolse autoriteiten kon vragen, koos zij, gelet op het gevaarlijke karakter van de Russische agenten, voor de meest efficiënte oplossing, namelijk het land verlaten zonder sporen achter te laten. Verzoeksters houding wordt gerechtvaardigd door de gekende aanslagen vermoedelijk gepleegd door de Russische geheime diensten op de naar het buitenland gevluchte Russen. Men kan verzoekster dan ook niet verwijten dat zij Polen heeft verlaten zonder een oplossing te zoeken voor haar problemen.

Wat betreft de identiteit van de personen die haar zoeken, stelt verzoekster dat uit haar onwetendheid niet kan worden afgeleid dat zij niet in gevaar was. Tijdens haar gehoor had zij verklaard dat twee onbekende mannen langs haar huisbazin waren gekomen om inlichtingen over haar in te winnen. Zij werd over deze feiten op de hoogte gebracht door de huisbazin zelf. Verzoekster leidde uit de verklaringen van de huisbazin af dat de kwestieuze personen Russische agenten zouden zijn en dat zij in opdracht van de Russische overheid zouden handelen. Het feit dat verzoekster alles heeft moeten achterlaten om te vluchten, toont aan dat zij een ernstige reden had. Zij wil meer zekerheid over haar veiligheid en de veiligheid van haar kind. Gelet op het gekende optreden van de Russische geheime diensten buiten het Russische grondgebied kan men verzoekster niet verwijten dat zij niet eens had gewacht om "de kwestieuze" eerst te identificeren alvorens naar België te vertrekken.

Verzoekster besluit dat haar vrees voor vervolging gegrond is en haar minstens het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven.

In ondergeschikte orde vraagt zij de toekenning van de subsidiaire bescherming waarbij zij verwijst naar haar eerdere uiteenzetting.

2.2. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: Vluchtelingenverdrag). Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon "die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt."

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins

internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip "land van herkomst". Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *"het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats"* (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn).

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats.

Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil inroepen.

2.3. Wanneer een asielzoeker op grond van het Vluchtelingenverdrag in een andere Staat als vluchteling werd erkend, heeft deze erkenning een weerslag in België omdat zij voor de Belgische overheid verplichtingen doet ontstaan die voortvloeien uit artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag dat het volgende bepaalt: *"Geen der Verdragsluitende Staten zal, op welke wijze ook, een vluchteling uitzetten of terugleiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging."*

2.4. De erkenning als vluchteling in een andere Staat impliceert bovendien dat zijn vrees voor vervolging werd onderzocht ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en blijft geldig tenzij wordt aangetoond dat de asielzoeker zijn erkenning op frauduleuze wijze heeft verkregen of dat hij niet langer de vluchtelingenstatus geniet. Bijgevolg heeft deze asielzoeker in beginsel geen rechtstreeks belang om de gegrondheid van zijn asielaanvraag ook door de Belgische overheid te laten onderzoeken aangezien de status van vluchteling reeds werd erkend. De asielzoeker zou evenwel belang kunnen hebben om in België een verblijfstitel te bekomen, maar kan deze op grond van zijn hoedanigheid van vluchteling enkel verkrijgen door de bevestiging te vragen van deze hoedanigheid overeenkomstig artikel 49, §1, 6° van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt overigens terecht gewezen op de mogelijkheid een vraag om bevestiging in te dienen met toepassing van artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

2.5. Het is echter mogelijk dat de asielzoeker een vrees voor vervolging koestert in het land waar hij als vluchteling werd erkend. In dat geval dient zijn asielaanvraag te worden onderzocht naar analogie met de situatie van een staatloze waarbij het land waar hij als vluchteling werd erkend dient te worden aangezien als het land van zijn vroegere gewone verblijfplaats.

2.6. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster in Polen als vluchteling werd erkend. Het blijkt niet dat zij de vluchtelingenstatus aldaar op frauduleuze wijze heeft verkregen noch dat de aldus geboden bescherming heeft opgehouden te bestaan. Bijgevolg heeft verzoekster er geen rechtstreeks belang bij dat haar asielaanvraag in België nogmaals zou worden beoordeeld in functie van het land waarvan zij de nationaliteit bezit.

2.7. Wat de beoordeling van de asielaanvraag van verzoekster betreft in functie van het land van haar vroegere gewone verblijfplaats, dient te worden vastgesteld dat verzoeksters vluchtmotief uit Polen bestaat uit de mededeling van haar huisbazin dat twee onbekende mannen naar haar op zoek waren toen zij niet aanwezig was op haar appartement (stuk 3, gehoorverslag CGVS 24/08/2010, p. 10). In haar verzoekschrift oppert zij het vermoeden dat de bezoekers Russische geheimagenten waren en koppelt zij dit aan een aantal algemene en ongestaafde beschouwingen over de Russische geheime diensten. De Raad stelt vast dat dergelijk hypothetisch betoog onmogelijk een bewijs kan vormen van vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming.

2.8. Er werd geen schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet ten aanzien van haar land van gewoonlijk verblijf, te dezen Polen, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,
dhr. M. BONTE,
dhr. F. TAMBORIJN,

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER

[EDIT HERE]

TERUG

└